

Чому ворони чорні

Наталія Амбрі

Колись давно всі ворони були білі. Такі білі, наче сніг. Вони й зараз були б такими, якби не трапилося ось що...

Одного зимового вечора подув дуже сильний північний вітер. Небо вкрилося сірими хмарами, і закрутила завірюха.

Наступного ранку виглянуло сонечко, сніжок заблищав усіма барвами. Усе навкруги немов хтось причепував. Деревата і ялинки надягли пухнасте біле вбрання, наче зібралися на свято до Діда Мороза.

Та не все притрусив сніжок. Чорний пагорб серед лісової галявини так і залишився непривітним і похмурим. Пройшло трохи часу, пагорб ніби ожив: поворухнувся і перетворився на невеликого чорного чоловічка з дуже злим, аж чорним, обличчям. Це був лихий чаклун, володар чорного кольору.

— Ух, очі засліпило! Який простір. І все зіпсоване цим білим кольором,— крізь зуби проказав чаклун.

— Апчхи, апчхи! — почулося майже поряд.

— Це ти, пилуко? Скільки можна десь бігати, адже часу обмаль.

— Пане мій, цей капосний сніг у носа попав, світу чорного не бачила, а поки вичхала його, і час минув.

— Принесла?

— Аякже! Ось і крижаний ключик, і скринька із чарівною сніжинкою.

— Погоня була?